

et levende Ønske om at faa en mere gennemført Retsordning end den, der skabes ved det foreliggende Lovforslag, og om at faa en mere detailleret Ordning, saaledes at de med større Tillid end nu kunne se Retsager i Møde, hvor de sigtes eller beskyldes for at have overtraadt et eller andet af Statsbanernes Reglementer. Hvorledes en saadan Retsordning skal være, skal jeg ikke give mig af med at skildre i Enkeltheder. Jeg skal blot tillade mig at komme med nogle Antydninger, og man har for øvrigt et Fingerpeg i det Forslag, som i sin Tid var fremsat fra Personalets Side, og som jeg refererede for.

Det er nu ikke min Mening at anbefale Oprettelse af egentlige Jernbaneretter, i alt Fald ikke i den Forstand som andre Specialretter: Krigsretter og gejstlige Retter. Jeg mener, man bør have saa faa Specialretter som muligt, at man i alle Tilfælde, hvor det kan lade sig gøre, skal holde sig til de almindelige Domstole, ganske vist med Tilkaldelse af teknisk [sagkyndige, naar Dom skal fældes paa et Omraade, hvor de almindelige Dommere maaske mangle noget af den Sagkundskab, der er nødvendig for fuldt ud at kunne se til Bunds i Forholdet. Paa den anden Side bør Retsordningen indenfor Jernbanerne være noget af en virkelig Ret, saa at Personalet kan være betrygget. Saavel overordnede som underordnede maa kunne indanke Sager for denne Retsinstitution. Nu kunne kun de overordnede etablere Sager og endda kun i et begrænset Omfang, idet Auditørens Virksomhed kun bruges i Sager, som det efter Generaldirektørens Skøn maa anses for formaalstjenligt at lade behandle af Auditøren, eller andre Sager, hvori Generaldirektoratet for Statsbanerne maatte anse det for hensigtsmæssigt at lade en Undersøgelse foretage af Auditøren. Det burde efter min Mening være saaledes, at naar en underordnet føler sig forurettet, maa han kunne gaa til en Ret og søge Retsbeskyttelse, som man i det almindelige Liv kan gøre. Men en saadan Ret eksisterer ikke indenfor Jernbaneetaten. Det maatte endvidere være en Ret, der kun dømmer efter, hvad der foreligger i Sagen, uden at tage Hensyn til andet, hvor altsaa den gamle Retsregel gælder, at hvad der ikke findes i Akterne, findes ikke i Verden. Det er en god Regel der bør praktiseres her saavel som i andre Retter. Der maa heller ikke fremkomme noget i Sagen, som den anklagede ikke har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med og gøre sine Indvendinger imod. Først da kan Forsvaret faa den tilstrækkelige Styrke,

som det bør have. Der maa endvidere være et Forsvar for den anklagede, en Mand, han kan raadføre sig med, som er til Stede i Retten, naar der holdes Forhør, og i det hele kan bistaa ham under Sagen, kan forlange Vidner afhørte, Dokumenter producerede paa ethvert Trin af Sagen, lige saavel som den anklagede selv maa kunne forlange at faa Sagen optagen til en bedre Undersøgelse, end der muligvis er blevet den til Del. Den anklagede maa ligeledes blive bekendt med, hvad han bliver dømt efter.

Man har for Øjeblikket, som bekendt, den almindelige Instruks for samtlige Tjenestemænd ved de danske Statsbaner. Den indeholder en Fortegnelse over alle eller dog en stor Del af de Forsømmelser, som Tjenestemænd kunne gøre sig skyldige i. Det er en Instruks om, hvorledes de skulle opføre sig, og derved ogsaa en Vejledning for, hvornaar de have forset sig, nemlig, naar de ikke have fyldstgjort de Krav, der stilles i Instruksen. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om der i denne Instruks ogsaa blev fastsat, hvilke Følger Forsømmelsen kan medføre, saa at det ikke bliver saa vilkaarligt som nu, hvilke Straffe der kan idømmes. Det bør ogsaa være den eventuelle Domstol, der skal afgøre, hvorledes denne almindelige Instruks skal fortolkes. Nu er det Administrationen, der fortolker den, altsaa de, der selv have udarbejdet den, hvad der selvfølgelig er ganske uholdbart.

Det er ogsaa et almindeligt Ønske hos Personalet, at der etableres en Appellinstans, saa at der bliver Anledning til at faa Afgørelserne prøvede ved en højere og mere overlegen Instans. Dette Krav er anerkendt i den almindelige Ret, man skal ikke være absolut bunden ved den Afgørelse, der er truffet første Gang, der maa være Lejlighed til ny Prøvelse af de foreliggende Kendsgerninger og derved en Mulighed for at faa Dommen forandret. Baade den anklagede og Administrationen, der i dette Forhold nærmest bliver Anklager, burde have Lejlighed til at indanke Sagen, saaledes som Tilfældet er i andre Lande, f. Eks. i Belgien. Det vilde være et godt Skridt fremad, hvis man kunde faa noget saadant her i Danmark.

Jeg skal ikke gaa videre med mine Antydninger af, hvorledes jeg kunde tænke mig, at en saadan betryggende og tidsvarende Retsordning skal være. I saa Henseende vil det være naturligt, at der fremsættes Ønsker fra Personalet. Jeg har Grund til at tro, at der ogsaa vil fremkomme saadanne Ønsker, og jeg vil bede den højtærede Trafikminister om at være